

Spis treści

<i>Nota o Autorze</i>	9
<i>Podziękowania</i>	II
<i>Wstęp do wydania angielskiego</i>	12
<i>Wprowadzenie</i>	16
I. Obiekty przejściowe i zjawiska przejściowe.	21
2. Śnienie, fantazjowanie i życie. Historia przypadku ilustrująca pierwotną dysocjację	51
3. Bawienie się. Koncepcja teoretyczna	64
4. Bawienie się. Twórcza aktywność i poszukiwanie self	82
5. Kreatywność i jej źródła	97
6. Użycie obiektu i relacja poprzez identyfikację.	122
7. Miejsce doświadczeń związanych z kulturą	133
8. Miejsce, w którym żyjemy	145
9. Lustrzana rola matki i rodziny w rozwoju dziecka	153
10. Wzajemne relacje o charakterze niepopędowym, oparte na skrzyżowanych identyfikacjach	162
II. Współczesne koncepcje rozwoju w okresie dorastania i ich implikacje dla szkolnictwa wyższego	185
<i>Dodatek</i>	201
<i>Bibliografia</i>	202
<i>Indeks</i>	206

„Moim zdaniem *Zabawa o rzeczywistość* to najważniejsza praca psychoanalityczna od śmierci Freuda [...]

[...] Winnicott był według mnie twórcą koncepcji rozwoju idącej dalej niż teorie Freuda czy Klein, rzetelnej, a zarazem oryginalnej, przemawiającej w sposób budzący powszechną akceptację.

Nie wahał się przeciwstawić poglądom Melanie Klein i zaproponować teorii całkowicie odmiennej od jej teorii [...]. Jego koncepcje – te dotyczące roli otoczenia, pierwotnej zależności, tworzenia początkowo subiektywnego, a potem obiektywnie spostrzeganego obiektu, iluzji, kreowania i konstruowania rzeczywistości zewnętrznej odpornej na destrukcję – cechuje wielkie bogactwo. Mają one wartość wiedzy nabytej w doświadczeniu [...]

prof. André Green, Société Psychanalytique de Paris

Cytat z artykułu: „*The bifurcation of contemporary psychoanalysis: Lacan and Winnicott*”.
W: L.A. Kirshner (red.). (2011). „*Between Winnicott and Lacan. A Clinical Engagement*”.
New York-London: Routledge.

„Z teorii obiektu przejściowego Winnicotta wynika, że człowiek ciągle oscyluje między światem wewnętrznym a zewnętrznym. Oznacza to, iż jednostka pozostaje zawsze w stanie zależności i że otoczenie ma zawsze istotne znaczenie. [...] Dzięki Winnicottowi mogliśmy uwzględnić znaczenie otoczenia, nie tracąc zarazem specyficznie psychoanalitycznej świadomości roli świata wewnętrznego”.

Robert Rodman M.D. ze „Wstępu”